

Deníček

5 2 vislí. A
tímhle
ale kd
vidla r
vám r
dávaj
vrátit
Nešti

vždy

Si

měs

a ru

se c

ké c

se :

\

sta

teř

se

ne

bc

ný

še

p

r

\

Když se nečekaně vrátil bratříček, byla jsem ještě docela malá holčička. Zazvonil a jenom tak lehounce, jako když myška čumáčkem ťukne do zvonečku, ale tatínek se přesto vylekal. Byla moc zlá doba, abys rozuměl, Deníčku. A bratříček se do něčeho hloupoučce zapletl a šli po něm jak psi a každou chvíli se mohli objevit u nás. A tatínek s ním měl dlouhý rozhovor a pokoušel se mu vysvětlit, jakému nebezpečí nás všechny vystavuje, ale s bratříčkem už nebyla řeč, Deníčku. Jenom tam stál a třásl se. A tak tatínek rozhodl, že smí zůstat s námi, že smí zůstat tam, kde každá cihla vydechovala teplo domova. Ale aby ho státní bezpečnost u nás nenašla, snědli jsme ho.

Za několik dní maminka dostala nervový záchvat. A když nepřestávala křičet, vypadalo to, že nás všechny přivede do neštěstí, protože zdi mají ouška, víš, Deníčku, a zvláště u nás v domečku. Když člověk jí maminku, je to jak sen, Deníčku. Dlaně, kterými jsi mě hladila, líčka, na které sis mě přitiskla, rty, kterými jsi mě líbala, oči, které se jak hvězdičky skláněly nad mou kolébkou.

Pak jsme zůstali sami dva a tím víc k sobě přilnuli. Ale když tatínek poprvé pochopil, že mu jde o kejhák, bylo už pozdě. Nikdy bych nevěřil, že má malá holčička, řekl mi překvapeně, ale ve skutečnosti, Deníčku, v té chvíli už moc dobře věděl, jenomže byl chudák pomalejší než já.

Jednoho dne jsem s hrůzou zjistila, že když se pokouším cokoliv sníst, okamžitě to vyvrhnu. Zkoušela jsem to s chlebem, máslem, kouskem slaniny, zavařenými třešničkami, se vším, co bylo v domě, ale i s kouskem bramboru. A tak jsem pochopila, Deníčku, že nejsem už

5 5 schopna pozřít nic jiného. Napsala jsem jednomu milému strýčkovi, a protože neměli s tetinkou nejmenší tušení, stali se snadnou kořistí.

Ale ani zásobnice mých příbuzných nebyla bezedná. Po mamince zůstal takový adresářík, Deníčku, a v něm jsem si pečlivě odškrtávala, až jsem se octla na dně. A bylo to dno tak hladové, že jsem po něm bezradně pobíhala, a bylo mi do pláče, Deníčku, jak už dlouho ne.

A tak jsem se přece jen odhodlala. Ale zatímco u strýčků, tetiček, bratránečků a sestřeniček vystačíš, Deníčku, s několika maličkými triky, které sis osvojil už v raném dětství při všelijakých těch rodinných příležitostech, na cizí však, Deníčku, musíš být lstivá jak holubice a rychlá jak had. Ale věř mi, že je to nakonec jen jako s kladením pastí na vychytralé myši: případ od případu se učíš a zdokonaluješ. A napřed jsem brala každíčkého, kdo přišel, ale pak jsem si už mohla dovolit být vybíravá, jak mi velel zmlsaný jazyček. Ale nakonec jsem už zase musela brát každíčkého, protože najednou se možnosti vyčerpaly. Ani lidiček není tolik, jak se ti třeba, Deníčku, zdá, když čteš o válečných řežích, náhlých epidemiích a hromadných popravách. Čekala jsem, ale nikdo už nezavonil, ani lehounce čumáčkem neťukl do zvonečku, přestože jsem byla hodnoučká a trpělivoučká.

A tak jsem poprvé po tak dlouhé době musela vyjít z domu. A nebyla jsem už, Deníčku, žádná malá holčička, a byla jsem už myslím stařenka. A jen s obtížemi jsem se pohybovala. A procházela jsem než pustými ulicemi, vylištěnými městy a vyprázdněnými vesnicemi. Celá má země byla už dočista vyjezená a vylízaná. A vrátila jsem se hladová a vyčerpaná. Ale protože hlad je nejsilnější motivace, Deníčku, posadila jsem se v kuchyňce na takové štokrdle – štokrdlátko a přemýšlela.

A teď tě potěší, Deníčku, jakou máš bystrou holčičku, protože nakonec jsem na to přišla. Vytrhla jsem z tvého břicha, Deníčku, jeden prázdný list – lísteček a писala a napisala.

A teď přikládám ucho ke kolejím a naslouchám a obrácím oči k obloze a pátrám a vystupuju na vrchy a rozhlí-

52 vislí.
tímhl
ale k
vidla
vám
dáv
vrát
Neš
vzd
č
mě
a r
se
ké
se

st
te
se
ní
b
n
š

56 žím se. A pak se zas hladová a vysílená vracím domů, usínám a zdá se mi o silnicích plných valících se tanků a obrněných vozů obložených boubelatými vojáčky a ze spaní si olizuju stařecké prstíky. Však pověz, co se to s nimi stalo, Deníčku? Proč ty mrchy ještě nejedou? Gdě vy, molodci, sokrovišče duši mojej, prelestnaja i krasivaja armija?

Přiblížování

To, co postihlo našeho domovníka, se stává těm, co se bezuzdně přejídají nebo trpí nějakou ohavnou hormonální poruchou. Na stará kolena strašlivě ztloustl a zaplnil celý domovnícký byt (z něhož bylo třeba vylámat příčky) jako nějakou plíž ulitu. Byl fakticky i prakticky v tom bytě uvězněný. Ale přitom měl, prozradím vám hned, v tom domě štěstí. Bydlelo nás tam totiž několik takových, co si ho pamatovali z dětství jako moc hodného domovníka, jenž býval nám klukům záštitou a hluboce se tak lišil od všech domovníků z okolí. Všichni jsme samozřejmě mezitím dospěli a mnozí z nás už měli manželku i rodinu, ale přesto jsme se cítili povinováni udělat pro něho všechno, co bylo v našich silách. Rozdělili jsme se tedy na směny a vykonávali za něho domovnícké práce a chodili mu nakupovat. Na mě však připadl úkol nejnáročnější. Protože jsem se dosud na rozdíl od mnohých neoženil, a měl jsem tedy volné večery, trávil jsem je s domovníkem. Totiž stál jsem na chodbě před jeho pootevřeným domovníckým okénkem a každého večera mu vyprávěl o tom, co je nového ve světě, který mu už byl nedostupný a do něhož nemohl nahlédnout ani okénkem televizní obrazovky, neboť jak v bytě zesádelnateli, rozprostranil se a nabobtnal, jeho vlastní oko bylo surově vmáčknuto do stěny a to druhé hledělo smutným domovníckým okénkem do domovní chodby.

Takže mé vyprávění plnilo, budiž tu na začátku poznamenáno, hned tři základní funkce: naplňovalo domovníkovy jalové večery, informovalo ho průběžně o dění ve světě, ale především a na prvním místě ho stále utvrzovalo v jistotě, že je mu nejlíp tam, kde je.